

denne Del af Forsikringen, der er anslaaet til et Beløb af 6 Mill. Kr., afholdes med Halvdelen af Sygekasserne og Halvdelen af Genforsikringen.

Til § 21.

Bestemmelsen svarer til Folkeforsikringslovens nuværende § 20, jfr. det foran til § 18 anførte.

Til §§ 22 og 23.

De her foreslaaede Ændringer følger af, at Begravelseshjælpen gøres til en tvungen Sygekasseydelse.

Til § 32.

Ændringsforslaget er udarbejdet af Udvalget vedrørende Kontrollen med Sygeforsikringspligtens Opfyldelse og begrundes af Udvalget saaledes:

„Ændringsforslagene til § 32 skyldes Ændringsforslaget til § 83. Da Aldersgrænsen for Optagelse i statskontrollerede Sygeforeninger allerede er 40 Aar, jfr. § 32, Stk. 1, er det ikke nødvendigt i Forslagets Tekst at henvise til den i Ændringsforslaget til § 83, Stk. 7, 2. Punktum, omhandlede Aldersgrænse.

Den foreslaaede Ændring af § 32, Stk. 2, 1. Punktum, skyldes Hensynet til, at Optagelse i Foreningen efter nærværende Forslag ikke blot kan være udelukket paa Grund af Alder og svigtende Helbred, men ogsaa paa Grund af det i Ændringsforslaget til § 83, Stk. 7, 1. Punktum, omhandlede Forhold, at Ydelserne efter § 83 ikke er udredet.“

Til § 40.

Ifølge en Række af de af Kommunerne til Godkendelse indsendte Reglementer vedrørende Udlejningen af de i Lovens § 40, Stk. 6, omhandlede billige Boliger for Aldersrentenydere afholdes Udgiften til Stempeling af Lejekontrakterne af Kommunen, som i Reglen vil opføre denne Udgift som Driftsudgift paa vedkommende Ejendom. Denne Fremgangsmaade har man fundet mindre praktisk. Da den omhandlede Udgift imidlertid efter almindelige Regler paahviler Lejeren, d. v. s. Aldersrentenyderen, og da de billige Boliger ifølge Loven skal udlejes til Aldersrentenydere, der er vanskeligt stillet i økonomisk eller anden Henseende, har man fundet det rigtigst, at Aldersrentenyderne ikke kom til at afholde den nævnte Udgift. Efter Forhandling med Finansministeriet stiller man derfor Forslag om Stempelfritagelse for de omhandlede Lejekontrakter.

Til § 54.

Ifølge Folkeforsikringslovens § 54, Stk. 1, kan *Optagelse* i særlig dertil bestemte *Alderdomshjem*, der skal give Rentenyderen mindst lige saa gode Kaar som Nydelsen af Aldersrenten, *træde i Stedet for Udbetaling af denne*.

Ved Folkeforsikringslovens § 54, Stk. 4, er der derhos givet en særlig Adgang til Optagelse paa Alderdomshjem af Personer, der paa Grund af deres *Indtægtsforhold er udelukkede* fra Aldersrente. Men denne Adgang er bl. a. betinget af, at vedkommende Personer *til Kommunen betaler de fulde Udgifter ved Opholdet* beregnet efter Kommunens sidst afsluttede Aarsregnskab. Den saaledes fastsatte Ordning vilde ikke volde Vanskeligheder, hvis Forholdet var det, at ældre Personer, hvis Indtægt er saa stor, at den udelukker dem fra Rente, maatte paaregnes for deres Indtægt at kunne skaffe sig passende Ophold paa egnede Plejehjem eller i givet Fald paa Alderdomshjem.

Forholdet er imidlertid det, at Udgifterne ved de kommunale Alderdomshjems Drift saavel som Udgifterne til Drift af private Plejehjem efterhaanden er blevet saa store, at de i de enkelte Tilfælde ikke har kunnet dækkes af en Indtægt, som dog er for stor til, at vedkommende Personer kan oppebære Aldersrente. Saadanne Personer kan efter de gældende Regler ikke optages paa vedkommende Alderdomshjem, og de vil under de stigende Leveomkostninger have vanskeligt ved at skaffe sig andet passende Ophold. Der har saaledes for Ministeriet foreligget et Tilfælde, hvor en Enke, der oppebar en aarlig Pension paa ca. 1 260 Kr., ikke kunde optages paa Alderdomshjemmet i en Provinsby. Hendes Indtægt udelukkede hende fra Aldersrente, men hendes Forhold iøvrigt talte stærkt for, at hun blev anbragt paa Alderdomshjem; hun var paa Grund af Nervalidelse karakteriseret som uegnet til Anbringelse i et privat Plejehjem, og hun ansaas for absolut ude af Stand til at klare sig i sit eget Hjem.

Folkeforsikringslovens § 54, Stk. 4, tager imidlertid netop Sigte paa Personer, som behøver stadigt Tilsyn og Pleje og ikke er i Stand til selv at sørge herfor, altsaa i Reglen Personer, som er saa vanskeligt stillet, at deres Indtægt ikke tillader dem at opnaa den nødvendige Pleje og Pasning ad privat Vej, og man har derfor ment, at denne Bestemmelse burde kunne komme til Anvendelse ogsaa i saadanne — formentlig ret sjældne — Tilfælde, hvor Forholdene